

byl i písařny, že sice naši koflík a skleničku, kteráž věci odevzdali lékařům k rozboru, ale lahvičku ze nenášli žádnou.

Tím bylo provádění řízení skončeno. Ohledně mrtvol shrnul celý výsledek jeho v několika závěrečných slovech, načež porotci vyslovili přání, že by rádi odstoupili k poradě. Za půl hodiny to zase přišel a vynesl výrok: "zúmyslná vražda, spáchaná jedním neb několika neznámými pachateli."

Koroner zdal se být překvapen.

"Nechť Mel, že s vámi nesouhlasím, pánové", pravil, "ale přiznám se, že bych byl spíše odevzdával, než říkat: není zde okolností, za kterých by se dalo soudit, jakým způsobem byl jed podán. Výrok vašemu však se neprotivím."

Za hodinu po ohledání mrtvol odebral se inspektor Clarke do úřadovny notáře pokladu a ptal se tam po panu Arturovi Perowne, jeho povinností bylo zavádět šetření o spáchaných zločinech.

"Nuže, Clarke, co nesete nám nového?" tázal se vstupujícího inspektora.

"Ano, trávám, že přináším cos nového. Jde o případ notáře Felixovy, notáře v Chancery Lane — to jest, v Norfolk Street..."

"Ano, já vim."

"Porotci vynesli na 'zúmyslnou vraždu'."

"Tak!" zvolal mladý právník.

"Bylo snad opravdového důvodu pro výrok takový?"

"Ani bych nechtěl a ohledně mrtvol také jevil překvapení, avšak veřejné mínění bude od nás očekávat, že přijdeme věci na kloub."

"To se ví. Přijde některý kluk s psaníčkem. Starý pán má bolest a hledá úlevu. Dá klukovi několik grošů a nechá si přinést narkotického léku, vezme ho moc a protože má, fekněme srdceční vadu, zemře. Potom některý hlupák meze porotci přemluví o státní, že tu je vražda. A novinaři po celém Londýně vytknou jí, vražda! Za týden na to vzpomene si některý ten novinář, který nemá co psát na výrok poroty, a posadí se, aby úřady postavil na prany jako lenochy a pitomce, protože nejsou s to odhalit vraha, kterého tu není."

"Ano, tak tomu jest; jenže v tomto případě přec je několik věcí, které porotcům sděliti, nepokládám jsem za dobré."

"Přečtěte mi, prosím, nejprve své poznámky o učiněných dnech výsledech."

Pan Perowne pozorně poslušal a občas vřelicosi poznámek.

"Snad bude mít tento Fane nějaký tušení o tom, kdo ona dáma byla", řekl Perowne.

"Ne, ten nevěděl o ničem. Ptal jsem se ho a ani v denníku Felixovy není ani nejmenší zmínky o nějaké dámě. Jak pravím, doptával jsem se u Faneho a naohledl jsem před ohledáním mrtvol tak do denníku."

"Co tedy bylo to, co vám bylo nápadné?"

"Nic více než..."

V této chvíli vstoupil do pokoje jakýs posel, jenž vyřizoval, že pán který pana Clarke sledoval od policejního úřadu, přeje si s ním hned mluvit.

"Přijdu hned", odpověděl posel inspektor. "Co mi bylo svlašt? nápadno, bylo to, že plechová skříňka, do poloviny papíry naplněná ležela na podlaze vedle pohovky skorem v dosahu ruky Felixovy. Byla otevřena. Prohlédl jsem zbytek papíry a usavřel jsem schránku do skříně. Listiny týkaly se jakéhosi Sira Richarda Boldona. Připomínám to pouze proto, že je-li tu cos shledáno, hledati by bylo příčiny snad v těchto papírech."

Pan Perowne se nedůvěřivě usmál.

"Přiliš tenká to nitka, milý inspektore, která neudrží ani mouchu. Ubohý ten muž snad právě s papíry tím pracoval, ana ho smrt překvapila. Ani stopy v tom nevidím, ale rozvážím si přece případ ten. Přijďte sem zitra zase, budete-li moči."

Clarke se poroučel, ale netrvala dlouho, vrátil se s malým složitým číčkem, který vypadal jako kramář. Oba byli rozděleni.

"Hle, svědek ve věci, o které jsme právě mluvili", ohlašoval Clarke.

Člověk byl vybědnut, aby se posadil a vypravoval svou příhodu.

Jmenoval se Jonatan Davis, a má přý lekárnu v Holbornu. Odpoledne 14. září ke 3. hodině odešel k obědu a lékařnu přenechal svému synu Herbertovi.

Mladík, který právě té chvíli je churav, mu vypravoval, že k

četí hodině vstoupil do lékařny hezký, velký, tmavým oblekem odevzdávající pán a koupil trochu kokainu, který prý, jak pravil, potřebuje proti bolestem zubů. Nestátnou náhodou mladík, jenž jinak k prodeji léků je oprávněn, zapomněl na předpis, že při prodeji kokainu má jméno toho, kdo koupí kokainu, zapsáno být do knihy jedů.

Pan Perowne v hněvu udeřil pěstí na stůl.

"Vim, že není to tak v pořádku a také můj ubohý hoch je nad tím celý bez sebe", pokračoval dále v řeči pan Davis, "musím však uvést na jeho omluvu, že přišel lhnout ke mně a mně to vypravoval. Jakmile jsem slyšel, že smrt páně Felixova přivádí se v souvislost s kokainem, došel jsem ihned na policii."

"Ano, učinil jste, sež jste byl, to připouštím. Poznal by váš syn onoho pána?"

"O ano, on praví, že poznal by ho bez vši pochybnosti. Zapomněl jsem však také říci, že pán onen přijel v drožce."

"Nu, tedy máme ještě naději", pravil inspektor.

"Ba," řekl Perowne, "musí vaši lidé učinit sež jsou, by drožkáře vypátrali a pomocí něho přišli na stopu pána v tmavém obleku."

Kapitola patnáctá.
ZATČEN.

Opatření, které učinil inspektor Clarke, aby mezi všemi londýnskými drožkáři našel toho, který vezl kupce kokainu k Davisonovi lékárně, se osvědčilo, nebo jinými slovy, odměna vysazená na zprávu o tom, byla dostatečná.

Následujícího dne přišel jeden z bratrstva drožkářů na policejní úřad a sdělil službu konajícmu seržantovi, že dne 14. září vezd dáma a pána z nádraží Waterlooského do Oxford-cirku a odtamtud přes Holborn do Chancery Lane. Cestou zastavili se v lékárně, setrvali několik minut v kramáři, pak vstoupili a vstoupili do drožky. Jeli na to do Chancery Lane, kde vystoupili z vozu a odešli. Poplatek za jízdu prý obdržel, a více se o lidi ty nestaral, doložil koží.

Na otázku zdal-li by pána neb dámu zase poznal, odpověděl, že dámu by asi s těži poznal, pána však bez nejmenší pochyby.

Obdržel tyto zprávy, vyhledal inspektor Clarke svého představeného a on mu dovolil, aby drožkáře vzal do svých služeb. Jeden ze špehů měl s drožkářem stát na strážní na Waterlooském nádraží v naději, že kupce kokainu se tam zase někdy objeví. Byla to ovšem stopa jen velmi slabá, ale byla to jediná stopa, kterou volice měla.

Minulo několik dnů, aniž opatření této mělo nějaký výsledek. Tu jednou v sobotu drožkář neobtěžoval pohledem na cestující jak bhrnuli se pro listky ku kase, na jednu sebou trhl, významný pohyb vrhl na policistu poblíže stolice a pustil se za pánem volké postavy, zajímavého zevnějšku, jemuž zoztra zahleděl se do tváře. Učinil tak několik kroků drožkář pojednou se obrátil a vrátil se zpět k policistovi.

"Nuže, Graingeře, to je on," řekl úsečně pohodiv hlavou ku straně, kde cíží pán stál.

"Podruhé se na své pasážery lépe podívejte," odpověděl špehou hostejně.

"Já vám pravím, že je to onen člověk, kterého jsem tehdy vzal a teď si udelejte hlouposti kolik chcete," ošekl mu drožkář a mrzutě se odvrátil.

Nyní ovšem policista, jenž byl v občanském oděvu, začal být sverchovanou měrou nepokojný. Pohlídal se ke kase a dával pozor, kam pán, jenž mu byl drožkářem označen, asi pojedje. Viděl, že běže si listek do Chalfontu, učinil totéž.

Na malém nádraží chalfontském potloukal se špehou tak dlouho po peroně, až pán, kterého špehoval vydal se na cestu ke vsi.

"Nemohl byste mi říci, kdo je tamhle onen velký pán, jenž si nese příruční kufříček?" tázal se pak přednostý nádraží.

"To je pan Thesiger, synovec kapitána Thesigera, jenž bydlí v Hope Cotage."

Špehou zabral se tak do vyřizování o bližších poměrech Thesigerových, že ani nespozoroval, kterak tento sám vracel se na nádraží a na pohled čeká, až přednosta stanice bude mti kdy, vyslechnouti ho.

Sporozovav to Grainger na konec přec ustoupil a čekal, až pán byl už zase na cestě ku vsi. Nyní však přednosta stanice počal být nedůvěřivý a byl ve svých odpovědích opatrný. Policejní špehou poslěže vyňal z kapsy svou navštívenku, na které byl označen celou svou úřední hodností,

avšak vážený pan přednosta při pohledu na listek dal se do nehořázneho smíchu.

"Ah, lapáček zlodějí jste vy?" zvolal vesele. "Nu, to je si pomyslel hned. Tentokrát však jste na omylu, milý synu! Thesigerové jsou tak asi nejváženější lidé na deset mil kolem — velmi vzácní, a pán, kterého jste právě zde viděl, je advokátem v Londýně. Ne, taková bílost! Přijde sem takový lapáč zlodějí a sidiš za panem Thesigerem?"

"Však jsou ještě horší zločinci, než zlodějí, po nichž nás je pátrati," odpověděl Grainger, odcházaje.

Poznámeka to nemoudrá, ale on byl podrážděn názvem, kterého uštědřil mu přednosta.

Vyšel z nádraží, odebral se do hospody ve vsi, vyprošuje si telegraficky dalších pokynů z Londýna.

Následujícího na to dne, ve neděli, putoval Grainger do Hope Cotage, aby se přesvědčil, že pán, kterého má na mušce, skutečně se tam zdržuje, a v pondělí ráno přišel se tam za mladým advokátem zase po tichu do Londýna, kde zjistil, že Thesiger bydlí v Garde Courtu č. 19, Temple, načež odebral se na policejní úřad, aby podal zprávu o všem, co zvěděl a doposud učinil.

Za hodinu na to přišel inspektor Clarke a jeho podřízenec Grainger do domu Garden č. 19 a ptali se po panu Thesigerovi.

Byli dovedeni do malého, ale krásně zřizovaného příbytku, jehož stěny téměř úplně pokryty byly knihami.

"Dobráho jitra," uvítal je mladý advokát, jenž byl vyšel ze sousedního pokoje, "co stojíte k službám, pánové? Okamžitě. Mám dnes příliš mnoho práce a musím tu jít odpustit, pakli hned z předu vás na to upozorním."

"O zajisté. Jsem policejním úředníkem," odpověděl Clarke.

"A ten tu jeden z vašich lidí?" tázal se Thesiger s pohledem na druhého muže. "Viděl jsem jej v sobotu v Chalfontu a pravilo se mi, že prý se po mně poptával; jsem tedy zvědav, co mi máte říci."

"Opravdu se stydím, obtěžovatí vás, pane Thesigře, ve věci tak nepravé, ale rád bych se vás o ptal, zdal-li jste v poslední době nežíval kokain?"

"Cože jsem měl užívat?"

"Kokain — to je lék."

"Nikoliv."

"Jste tím jist? Ani dne 14. tohoto měsíce? Vzpomeňte si. Nemusím ovšem vám, který jste sám advokátem, připomínati, že nemusíte mi odpovídati, nechtěte-li."

"Jaktěživ jsem kokainu nežíval," odpověděl Thesiger vrtě hlavou.

"Pak musím v tom být omyl. My jsme zvedli, že jste onoho dne, 14. t. m., ve společnosti dámy jel do Oxford-cirku a dále do Chancery Lane a že jste cestou v Holborně se zastavil a kokain kupoval?"

Advokát mlčel.

"Není tomu tak?"

"Já jsem neřekl..." jal se mluvit Dyk, ale vyrušil se. "Pravil jste prve, jal se mluvití dále, že nemusím na žádnou otázku odpovídati, nebudu-li chtít. Nuže, trávám, že práva toho použiju."

Inspektor vzhledl v úžasu.

"V tom případě," pravil, "musím k největší své lítosti vás požádati, abyste šel se mnou."

Ve tváři Thesigerově patrno byla změna k neposápní.

"Dobrá," pravil, "půjdu s vámi. V okamžiku budu k službám."

S těmi slovy se obrátil, aby vešel do své ložnice, avšak policejní úředník zastoupil mu rychle cestu.

"Odpust'te, však je mou povinností, nepustiti vás více s očí," řekl při tom.

Advokát se zarazil, svraštil čelo, a na to se vzpřimil. "Měl jste mi hned přímo říci, že jsem zatčen. Máte také rozkaz k prohlédání bytu?"

"Zde jest?"

"Dobrá, tak tedy pojďme."

Vydali se ined na cestu a dorazili záhy k budově policejního soudu. Jakmile tam přišli, byl Thesiger povrchně prohlédán a obsah jeho kapses uzamčen. Na to doveden byl do pokoje, ve kterém bylo as dvacet osob různé velikosti, a různého vzezření, různých tříd společenských.

Zatím jakýs člověk s rudou tváří na každého z přítomných pozorně se podíval, nejpozorněji na Thesigra, načež s úsměvem na rtech zmizel. Advokát odebral se na jiné místo, ale sotva

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

"Věřte tomu, co vám pravím, O'Neill," odpověděl mu Rawson po krátkém rozmyšlení — "Thesigerem dopadl to špatně. Policejní vyšetřování — a zde ztlumil hlas až k šepotu — "že Thesiger své železniční akcie prodal a peníze, které měl uloženy v bance, až na poslední haliv vybral. Když byl zatčen, byl uchystán k účtu a celé své jmění měl ve svém příručním kufříku v bankovkách a ve zlatě."

To arci byla novinka, která byla s to učiniti konec dobrasrdčnosti Irčanově. Zblednul hleděl ztrnulým zrakovem na přítele, jako by to byl duch.

"Nemohu a nechci tomu věřit! Ani na chvíli tomu nevěřím."

"A přec je tomu tak," odpověděl druh.

"Neodhaluji tím žádnou tajnost, neboť celá věc bude dnes projednávána u policejního soudu."

O'Neill se zamlčel.

"A přes to přec nepochybují, že Thesiger všechno vysvětlí," pravil poslěže. "Snad chťel pro zbytek prázdny odejeti na cesty — leč slyšte mne, Rawsone, nemohl byste mi opatřiti dovození abych ho směl navštívit? Jeho jediným příbuzným je starý, vysloužilý námořnický poručík, milý stařáček, ale v takových věcech naprosto nepraktický. Rád bych svému příteli zjednal obhájce."

Terence na slovo přítele položil dňraz.

"Já vám dovození k návštěvě opatřiti nemohu, ale teknu vám, jak byste si ho opatřiti mohl," řekl Rawson.

Učinil tak, ale připojil hned, že marně by se pokoušel s obžalováním mluvití dopoledne, odpoledne nebo zitra, že spíše dovození dostane.

Navrátiv se do svého bytu zastal tam O'Neill starého Thesigra a bylo až k pláči, jak byl starý pán bledý a jak rty se mu chvěly.

"Co myslíte? Uvidím ho?"

Nyní, kdy Terenci bylo mluvití a jednati na vlastní zodpovědnost, zdal se býti o deset kroků starším.

"Netrvdím, že by vám vůbec nebylo dovoleno, navštívit jej," odpověděl mladý advokát, "avšak směl-li vám raditi, ani bych se na vašem místě o přístupu nepokoušel. Já ani na chvíli se nedomnívám, že by můj drabý přítel Dyk Thesiger mohl býti vrahem a nikdo, kdo ho zná, nebudě se něčeho takového domnívati. Já ani nevěřím, že by bylo vážné příčiny k obavám, ale prosím vás, abyste mi dovolil jiti k němu místo vás a říci mu, že jste zde a že byste ho rád navštívil, že však jsem vás z toho zrazoval. Nejprve bych mu rád získal jednoho z nejlepších právníků k jeho obhájce. Věřte mně, milý pane, nepo-

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.

Terence náhodou byl zůstal na soudní prázdny v Londýně. Potkav v den po zatčení Thesigerové jednoho z jeho přátel jménem Rawsona, zastavil ho, a donutil k tomu, aby jej vyslechl.

"Představíme-li si, že člověk, který jest na nejlepší cestě, aby si získal velkolepou práci, a jenž jest na počátku své životní dráhy, člověk, který má peněz dost a žádných náruživostí, člověk, který se chystá oženiti s bohatou a rozkošnou ženou, člověk, kterého všichni, kdož ho znají, rádi mají, a jenž nemá nepřítelů v celém světě, představíme-li si, pravím, že by takový člověk pro jednou bez náležité příčiny zavřadil měl starého notáře — tot' přece nesmysl! Tot' přímo jako bēhati vzhůru po stěně!"

"Máže být," odpověděl Rawson, "avšak jsou některé věci, které náš ubohý Thesiger bude musiti náležitě objasniti."

"Proč říkáte mu 'ubohý' Thesiger?" zvolal Terence.

"Prostě proto, že je opravdu v špatné posici. Jak se domnívám, byl nalezen mladík, který mu jed prodal a Thesiger byl posledně z těch, kteří starého notáře viděli ještě žívého. — Snad, že to je pouhé zabiti, a snad neměl v úmyslu Felixu zabít. To jedině je naděje, která mu ještě zbývá."

"Ale kde, — naděje!" zvolal Terence a mrzutě se odvrátil.

"Inu, snad se z toho dá ještě vyvodit užitečné na těle z nedbalosti se smrtelným koncem, ale že váš přítel zemřelému jedu dal, o tom nemůže býti nejmenší pochybnost. Střepiny z lahvičky nalezeny byly v jeho pokoji."

O'Neill se zarazil.

"Kterak to víte?" ptal se pln zvědavosti.

"Cetl jsem protokoly, které byly předloženy úřadu žalobnímu. Avšak ze svého leknutí vzpomínal se O'Neill již ve chvíli nejbližší. "To se vysvětlí!" pravil s pevnou důvěrou.

byl sledovali první zdánlivou stopu, aniž si dali na práci, aby zkoumali pravděpodobnost celé ho případu a nabíleli nesmyslnost své domněnky.